

BERLAAR

Sterrenrestaurant Het Land kondigt sluiting aan

“We gaan nog een klein jaar al onze klanten blij maken”

Chef-kok Steven Bes en echtgenote Mira Demeerleer sluiten hun restaurant Het Land in Berlaar op 17 oktober van dit jaar. “We weten nog niet welk avontuur ons daarna wacht. Maar we willen onze klanten wel nog een klein jaar blij maken”, zegt Steven.

Op het moment dat we arriveren bij Het Land, hebben Steven (51) en Mira (48) net het volste vertrouwen gekregen van hun werknemers, die hun vertelden dat ze het een eer vonden om samen met het koppel de zaak af te sluiten.

Afsluiten is hier het juiste woord, want plannen voor na 17 oktober zijn er niet. “Maar zakelijk stopt het”, bevestigt Mira. “Op dit adres komt geen restaurant meer, ook niet in een andere vorm. Ik denk dat we opnieuw beneden komen wonen.” “Daarom staat de haard centraal in het restaurant”, zegt Steven. “Het was ooit onze living. En hier stond mijn kookeiland. En ik zou graag ...” Met een knipoog naar Mira onderbreekt Steven zijn eigen droom.

Verder reikt die droom nog niet. Een concreet plan is er evenmin. Maar in Het Land in de Smidstraat heerst er zeker geen sterrenmoedigheid. Ze willen hier niet af van de druk van restaurantgidsen Michelin en Gault&Millau. Van de ene kregen ze een Bib Gourmand en een ster en van de andere steeds meer punten: 14, 15, 16.

Dankbaar

“We zijn dankbaar voor die dubbele erkenning. En we moeten er niet om liegen: dat zie je in de cijfers”, zegt Mira. “Het moment waarop we die ster kregen, was speciaal. Nadat ze de Bib Gourmand (drie gangen voor 39 euro, red.) hadden afgenomen, hadden we onderling veel vragen bij de gidsen. We wilden zelfs formeel laten weten dat we geen beoordeling meer wilden hebben. En dan kregen we ineens een ster.” “Ik ben gaan joggen en heb gehuild

Chef-kok Steven Bes en echtgenote Mira Demeerleer sluiten hun restaurant Het Land in Berlaar op 17 oktober van dit jaar. FOTO JOREN DE WEERDT

van blijdschap. En misschien ook van wanhoop”, bekent Steven.

“Maar ze hebben ons mee gevormd”, zegt Mira weer. “Ze hebben ons gepusht ook. Want je hebt dat mooie rapportje gekregen en je wil dat niet meer afgeven. Maar nu liggen de afscheidsbrieven klaar.”

En daarna het restaurant te gelde maken? “Dat zal niet gaan”, zegt Mira. “Dit huis kan je niet overlaten aan een ander stel. Dit is van Steven en Mira. Haal er één element van weg en het is niet meer hetzelfde. Het heeft ook alles te maken met onze gezichten. Dat was 26 jaar lang onze sterkte. Ik vraag me trouwens af of een jong stel dit restaurant (intussen drie rijhuizen groot, red.) zomaar

kan overnemen. Als het financieel risico te groot is, doodt dat de creativiteit. Wij zijn begonnen als idealisten. We hadden geen geld. We hebben dit stukje bij beetje bijeen gebracht.”

Springen

“Ons huis is volledig afbetaald. Waarom zou je dan niet mogen springen? Ik wil zien wat het leven nog te bieden heeft”, zegt Steven. “Ik kan me niet inbeelden dat ik fout zou springen”, voegt Mira daar nog aan toe. Maar, toen ze het nieuws aan hun ouders gingen vertellen, viel dat toch op een koude steen: zekerheid weg en dat soort dingen. “Ik ben niet vies om te gaan werken. Eender wat”, zegt Steven strijdlustig.

De tuin, die de chef zelf onderhoudt, ligt er onberispelijk bij, dus waarom niet...? Die gedachte verwerp ik evenwel onmiddellijk. Want als Steven over eten praat, dan komt het water je in je mond, en vooral: dan licht zijn gezicht op. Je kan je niet inbeelden dat hij iets anders zou gaan doen. “Dat klopt, maar ik wil deze stap óók zetten”, reageert hij. “Het is als vertrekken op het hoogtepunt van een feestje. Doe je dat, dan heb je nog iets aan de volgende dag. Blijf je, dan wordt dat feestje niet beter en is de volgende dag verprutst.”

“We kunnen ook gewoon voortdoen”, valt Mira in. “Maar dat is uitdoven. We hebben dat gezien in ons favoriete stekje in Gordes in Zuid-Frankrijk. Toen we er na

enkele jaren opnieuw binnenkwamen, zagen we krek dezelfde mensen, maar de uitstraling was van hun gezicht.”

“Ik wil dit jaar nog voluit gaan en alle klanten blij maken. En beseffen dat dit het schoonste beroep is dat er bestaat”, besluit Steven. “En daarna, dan?”, proberen we nog eens. Mira: “Als ik daar nu over zou nadenken, gaat het knetteren in mijn hoofd. Alle aandacht moet naar onze klanten gaan. Dat verdienen ze. We zijn hen dankbaar dat ze ons al die jaren hebben gesteund.” Steven: “Ik wil vooral niet met spijt doorgaan. Rentenie- ren gaat niet. Maar misschien moeten we wel een paar stages in het buitenland inlassen?”

JOHAN VAN BAELEN

AARTSELAAR

Nieuwe infrastructuur doet autoverkeer vertragen

Kleistraat na anderhalf jaar werken opgeleverd

Bewoners van de Kleistraat en Oever waren welkom in taverne 't Sportzicht om samen met het gemeentebestuur op het einde van de werken in hun straat te klinken. “Om de snelheid van het verkeer te laten dalen, lieten we wegversmallingen aanbrengen”, zegt burgemeester Sophie De Wit.

Anderhalf jaar geleden werd de Kleistraat voor riolerings- en renovatiewerken ter hoogte van het sportcentrum voor alle verkeer afgesloten. De kostprijs van de werken over een lengte van

ruim twee kilometer bedroeg zes miljoen euro. Het grootste deel wordt betaald met subsidies, maar ook Pidpa, dat onder het wegdek een dubbele riolering plaatste, deed zijn duit in het zakje.

Het uitzicht van de bovenbouw oogt lichtjes anders dan voorheen. “Om de snelheid van het autoverkeer te doen dalen, lieten we de firma DCA uit Beerse diverse wegversmallingen en verkeersplateaus aanbrengen”, zegt burgemeester Sophie De Wit (N-VA). “In het verleden werd hier ooit

Het officiële lintje wordt geknipt. Van links Kurt S'Jongers (Pidpa), schepen Bart Lambrecht, burgemeester Sophie De Wit en Wim Van Reusel (DCA). FOTO JW

een auto die 200 km/u reed, genoteerd. Dat kan nu niet meer.”

Enkele bewoners verbaasden er zich tijdens de openingsreceptie wel over dat voetgangers noodgedwongen op het fietspad moesten stappen. Schepen van Openbare Werken Bart Lambrecht (N-VA) zegt dat het om een gedwongen keuze gaat.

Belijning

“We kozen voor een fietspad aan beide kanten van de weg en hadden maar een beperkte breedte te onzer beschikking. De signalisatie die de situatie aangeeft, wordt eerstdaags aangebracht. Voor nog bijkomende belijning op het wegdek is het zelfs nog iets langer wachten, want daarvoor zijn de weersomstandigheden nu nog niet ideaal.” (jw)